

Trencar una nou

Lúa Coderch

13.9.22-8.1.23

Fabra i Coats:
Centre d'Art
Contemporani

Ajuntament de
Barcelona

La cosa va així. Em diuen «Mira, mira. No, no, mira allà. Ho veus? És en Dalí.» Salvador Dalí apareix, per sorpresa, en una missa que ja ha començat i s'asseu a un dels bancs de la primera fila. Sembla el començament d'un acudit, oi? Però no ho és. Cap dels presents hauria de trobar res de particularment extraordinari en això, i no obstant es fa un breu silenci, que tot seguit es trenca amb una onada de murmuris igualment breu. Quan arriba l'hora de passar el cistell de les almoines, Dalí es treu lentament un bitllet gran de la butxaca de l'americana, un bitllet gran i ben rebregat. A continuació se'l posa damunt la cuixa i comença a allisar-lo amb les dues mans, fent diverses passades, mooolt a poc a poc. El senyor que aguanta el cistellet de les almoines espera pacientment al seu costat, una mica desconcertat però sense dir res. A l'ambient va quallant la sensació que alguna cosa inusual està succeint, de manera que la gent comença a mirar i a xiuxiuejar. L'operació d'allisat del bitllet continua fins que aquest li queda del tot estès sobre la cuixa. Aleshores Dalí el pren pels dos extrems amb totes dues mans, fent la pinça amb quatre dits, i cerimoniosament el posa, completament pla, damunt de la resta de donatius.

Aquesta és una història absolutament verídica, o potser no, com totes les que s'expliquen durant el temps que dura l'exposició. Totes tenen en comú que no arriben ben bé a ser relats complets. Més aviat són escenes, petites unitats de sentit que podrien, hipotèticament, ocupar el seu lloc en el marc d'un relat més extens. Potser més endavant, potser un altre dia. Col·lecciono aquesta mena d'històries com si fossin objectes textuais, com si fossin petits tresors; des de fa uns quants anys les recullo d'aquí i d'allà i les col·loco aquí i allà. Algunes són invencions, algunes són troballes, altres són donacions o préstecs, espero que cap sigui un furt. M'atreuen per la seva disponibilitat per fer diferents papers, per acollir diferents significats segons quin sigui el context on les faig aparèixer, sempre de manera provisional, sempre de manera lleugerament diferent. Però mentre no troben el seu lloc definitiu, mentre no adquireixen la capacitat d'articular-se en una narrativa més complexa, continuen tenint, igual que el bitllet rebregat de Salvador Dalí, la capacitat de capturar la nostra atenció durant un breu lapse de temps, sense una justificació clara, sense que el seu propòsit o el seu valor arribi a fer-se realment explícit.

Enteses d'aquesta manera, és a dir, com a petits dispositius de captura de l'atenció que no tenen encara un propòsit evident, les escenes ens ofereixen, com a mínim, l'ocasió de coincidir amb l'altre, l'ocasió d'atendre conjuntament a la mateixa cosa. Igual que quan un nen comença a prendre consciència del món que l'envolta, molt abans de ser capaç d'articular una sola paraula, sent la necessitat d'assenyalar per buscar en els altres la confirmació que allò que percep existeix, efectivament. Que també

existeix per als altres. I per això assenyala el gat, assenyala la taca, el núvol, el pit. Assenyala el soroll, assenyala l'ombra, la molla, el cotxe, la formiga, la boca, la piga. El dit, tan petit, ens convoca. Apunta incansable aquí i allà, assenyalant cada cop un lloc on trobar-nos, la seva atenció i la nostra coincidint en un punt de l'espai o del temps, fins que alguna cosa faci sentit. Aquest és el joc que proposo amb *Film*, la peça que ocupa la primera planta de l'exposició, una mena d'aparell parafilmic sota la forma d'una cortina de grans dimensions, en què el format audiovisual apareix escindit en diferents capes: d'una banda, la sonorització; de l'altra, la veu, i en tercer lloc, la seqüència incompleta, fragmentària, de la imatge. Aquí es desplega un primer recull d'escenes, amb les seves expectatives i el seu desenllaç intranscendent, que apunten precisament a la possibilitat d'aquest grau zero d'una narrativa en comú.

És la mateixa possibilitat que assenyala l'al·legoria del trencador de nous que apareix a un conte de Franz Kafka, un conte anomenat «Josefina la cantaire o el poble dels ratolins». És d'aquí d'on prenc el títol de l'exposició i també una de les històries que més companyia m'han fet al llarg d'aquests anys de pràctica. Per això el treball més antic que aquí es presenta és un petit vídeo de 2010 en què es veu el procés de transcripció, no particularment hàbil, d'un fragment del seu text. Tal com queda descrita en aquest relat, queda clar que la ratolineta Josefina és considerada entre els de la seva espècie una artista, encara que ella no tingui cap qualitat extraordinària que la distingeixi en essència dels altres ratolins. El seu xiulet, perquè el que fa Josefina bàsicament és xiular, sona exactament com el xiulet de tots els altres. No només això, sinó que el que els altres fan sense cap dificultat, a ella sembla exigir-li un gran esforç. Serà que el que la distingeix és el que li manca, el fet de sortir-se'n menys que els altres? Hi ha un altre ratolí, que és qui ens parla de Josefina, que compara el seu cant, tan ordinari, amb el simple i també molt vulgar acte de trencar una nou, un art que, d'altra banda, tots dominem a la perfecció. Llavors, si algú ens convoca per mostrar-nos com trenca una nou, haurem de suposar que ens ofereix alguna cosa més que la promesa de l'aliment.

Aquesta exposició parla en molts moments de la dificultat. Parla de coses molt petites, de com a vegades el més senzill pot ser extremadament costós, i de com a vegades la cosa més corrent pot resultar-nos extraordinària, precisament perquè no sembla estar al nostre abast. O perquè tot just ara hi parem esment de debò, per primera vegada. La segona planta presenta un espai obert on es despleguen un conjunt de dispositius que connecten amb algunes de les escenes que apareixen a *Film*, com si fóssim en una mena de gimnàs on ens inviten a exercitar la nostra atenció, els nostres gestos o la nostra disposició corporal de diferents maneres.

Hi trobem algunes escultures que tal vegada són mobles, com per exemple un banc d'exposició que es balanceja i ens demana que ens sincronitzem corporalment amb els altres que hi seuen, o un divan que ens invita a adoptar una posició vagament vulnerable i alhora a conversar amb *Eco*, una escultura que retorna les paraules que ha escoltat prèviament. Hi trobem una sèrie d'elements disposats per produir un arc de Sant Martí amb llum solar a l'interior de la sala, per si alguna vegada arribessin a donar-se les condicions adients perquè això succeeixi. Hi trobem un dispositiu que simplement invoca la sort. Altres peces ens proposen gestos o ens fan peticions. Totes elles són dispositius amables, sovint una mica còmics, que parlen a la seva manera d'estar junts però sense definir encara què passa entre nosaltres. A la tercera planta les escenes continuen sota la forma de peces audiovisuals i peces sonores que assagen formes diverses d'entrar a la imatge i d'entrar al llenguatge, i que parlen de descobrir-se sense cançons per oferir-li a un nadó per consolar-lo, de tancar una porta o de pensar i sentir com ho faria un ocell.

Finalment, una sèrie d'accions, a escala reduïda, estan programades per desenvolupar-se mentre dura l'exposició. Es tracta d'un intent de genealogia entre alguns treballs que he anat duent a terme al llarg dels anys, tots ells plantejats com a invitacions per trobar-nos o reunir-nos amb l'excusa d'algun propòsit aparentment banal. A *Un viatge d'anada i tornada*, per exemple, la invitació és a fer una excursió a bord d'una *golondrina* per prendre perspectiva i tornar al punt de partida. A *Passar a l'acte* cal que ens posem d'acord sobre si volem veure o no una imatge que durant molt de temps ha estat oculta. A *Conferència a la foscor* la invitació és a escoltar a les fosques i a trobar els astres guia al cel nocturn. A *Debut*, escena amb la qual es tanca l'exposició i que comença el seu últim dia, la invitació és a esperar en companyia d'altres que un colom misatger arribi a casa seva, com una forma de desitjar conjuntament que alguna cosa es compleixi, però també com una manera d'allargar potencialment el temps de l'exposició. Cap de les coses que mostro o explico aquí té en si mateixa res d'intrínsecament extraordinari. Al cap i a la fi, trencar una nou és una acció insignificant i quotidiana. A qui se li acudiria entretenir-nos trencant nous?

Que les exposicions quedin atribuïdes a un sol nom propi acostuma a ser una ficció que n'oculta molts altres. Aquesta exposició en concret no hauria estat possible sense la col·laboració inestimable de Huaqian Zhang en cadascuna de les fases de producció. Així mateix vull agrair especialment a Adrià Sunyol Estadella que continuï fent-me confiança després de tants anys, sumant el seu talent a un projecte més. També vull donar les gràcies a Lázaro Construccions Metà·liques, a Ángeles Jiménez Caro, Germán Casas Poyatos, Paqui Hernández Plaza, Víctor Fernández Sanza i Raúl Chávez pel seu saber fer. A la galeria àngels Barcelona pel seu suport. I, finalment, a Eugeni i Lluís Nacenta per sostenir-me de totes les maneres possibles.

1.

Film, 2022

Cortina, sublimació sobre tela i suport metà·lic. 22,75 m×3 m×6 m

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella, Eugeni Nacenta, Francesc Noy, Victor Pérez-Pallarès Setó, Emma Prats i Huaqian Zhang

2.

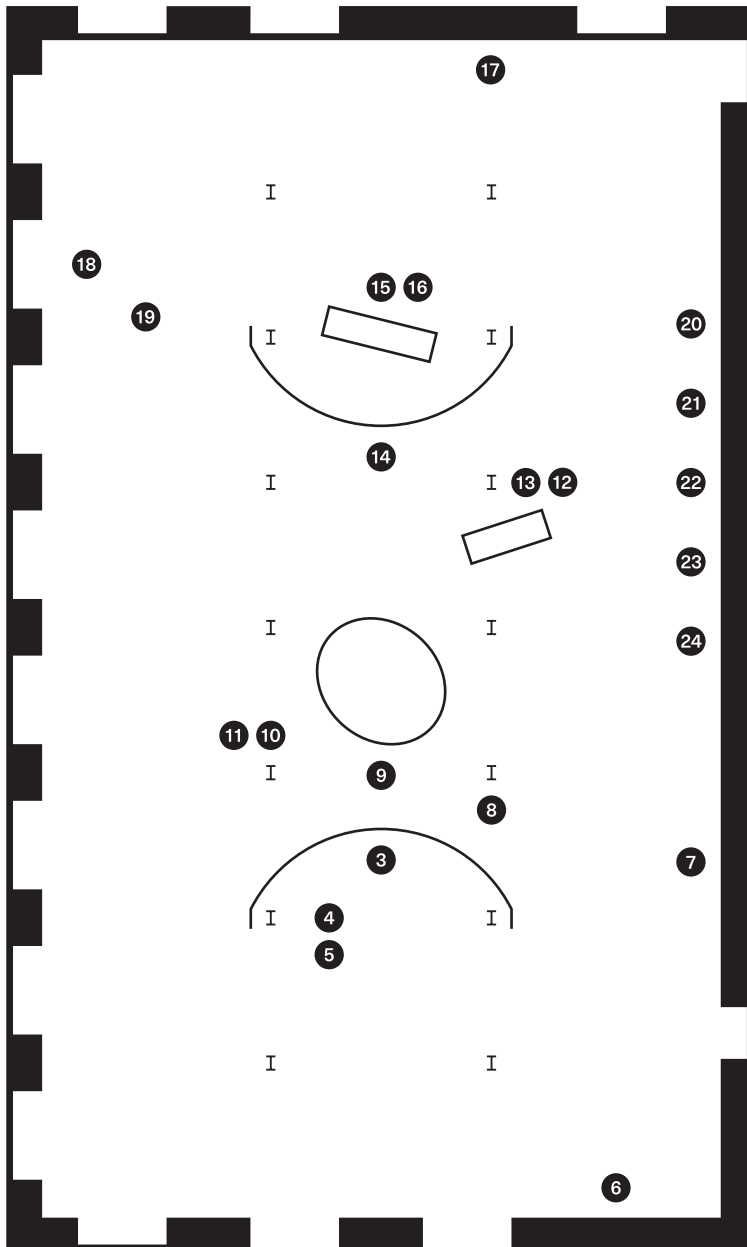
Film, 2022

Instal·lació sonora. 30 min

Amb la col·laboració de Dinou

Veü de Lúa Coderch

Aquest film està compost per sis escenes aïllades que han de ser (re) produïdes amb la imaginació. El conjunt no té continuïtat, però és possible que ho sembli per les ressonàncies que unes històries puguin llençar sobre les altres. De fet, aquest film no té inici ni final, es presenta com a circular i és potencialment infinit. Les escenes les he triades igual com collim les pedres boniques que trobem en un camí. Ens han cridat l'atenció, és a dir, ens han cridat. No en sabem res més, no en coneixem l'abans ni el després. Les prenem com un regal, les tornem a deixar anar, o de vegades les conservem i les compartim, com en aquest cas.

PLANTA 2

3.

Desitjos i expectatives, 2022

Cortina, sublimació sobre tela i suport metàl·lic. 6×3×2,3 m

Amb la col·laboració d'Alex Weecha

4.

La sort és una forma d'atenció (golden ed.), 2022

Braç banyat en or muntat sobre mecanisme pendular. 18×22×15 cm

Amb la col·laboració de Marta Boan

Quan dic que la sort és una forma d'atenció em refereixo a una idea una mica difusa que jo, tanmateix, sostinc com si fos una gran veritat. Però el cert és que no sé explicar-la més enllà de donar algun exemple. Com ara: per què els gats de la sort funcionen? No és per les invocacions, no és per cap mena de conjur o d'efecte màgic. Això és el que crec. Penso que és perquè el seu braç es mou i atrau la nostra atenció. Simplement. I tampoc podem passar per alt els centelleigs daurats del braç, les seves brillantors intermitents, que són com una mena d'ham per a la mirada.

Sense donar-hi més voltes, la petita peça que ens dona la benvinguda, doncs, no és res més que un artefacte per convocar la mirada, i amb això invocar un tipus específic de bona fortuna.

5.

Mà que subjecta la sort, 2022

Impressió digital muntada sobre suport metàl·lic. 70×73×40 cm

Amb la col·laboració d'Eugeni Nacenta i Adrià Sunyol Estadella

6.

Exercicis d'orientació, 2022

Bastons de fusta i suport metàl·lic. 80×135 cm

Aquesta col·lecció de bastons és alhora una partitura i un instrument. Els bastons contenen instruccions en forma de versos que remetent a humils exercicis de rehabilitació d'un ordre provisional.

7.

Trencar una nou, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

8.

Trencar una nou no és cap art, 2010

Vídeo digital, monocanal, 16:10, color, so. 4 min 54 s

Sobre un fons de pantalla blanc va apareixent un text teclejat a l'ordinador. El temps d'escriptura es fa excessivament llarg, excedint en molt el temps de lectura i tensant lleugerament els moments d'espera, i amb això la paciència de l'espectador. El text parla de la possibilitat de reunir un públic per entretenir-lo trencant nous, havent constatat, en primer lloc, que trencar nous no és pas un art. El fragment s'ha extret del conte de Kafka titulat «Josefina la cantaire o el poble dels ratolins», un dels seus darrers relats.

9.

El mètode de la mà, 2022

Impressió digital. 250×150 cm

El mètode de la mà sorgeix de preguntar-me com ens orientem, quins són els nostres punts de referència. Mostra un mètode possible: el polze buscant la utopia com a horitzó i la resta de dits situats apuntant cap a una constel·lació oberta, canviant, de desitjos i expectatives.

10.

La taca (seient), 2021

Seient entapissat sobre suport metàl·lic. 45×102×68 cm

11.

Taques, 2018

Àudio digital. 8 min 11 s

Veü de Lúa Coderch

Taques és una peça d'àudio en què una veü explica, una darrere l'altra, diferents maneres d'eliminar taques complicades. Tot i l'aparent loquacitat de la veü, la intranscendència de la temàtica, així com les seves ressonàncies simbòliques, fan que aquesta peça remeti també a la dificultat de parlar i a altres formes que pot adoptar el silenci, com si la veü s'estigués entrenant amb aquesta xerrameca per dir alguna cosa realment important.

12.

Banc-balanci, 2022

Estructura tubular amb superfície entapissada. 180×45×105 cm

A aquest banc el mou el propòsit d'encarnar una manera d'estar, i també la voluntat de no desaparèixer, de no ser imperceptible. Com que

és inestable, ens demana una certa negociació, un cert acord, tant si hi seiem sols com si seiem al costat d'algú altre.

13.

Assaig d'un encanteri, 2020

Vídeo digital, monocanal, 16:9, color, so. 5 min 12 s

Escrit i editat per Lúa Coderch

Veu d'Erica Wise i Lúa Coderch

A *Assaig d'un encanteri* hi apareix de nou una idea que va ressonant al llarg de l'exposició, que és la idea d'entrar a la imatge, d'aprofundir-hi fins a trobar la matèria de la qual està feta, el grau zero del seu sentit i de la seva màgia.

14.

Una història absolutament verídica, 2022

Cortina, sublimació sobre tela i suport metàl·lic. 6×3×2,3 m

Amb la col·laboració d'Alex Weecha

15.

Divan, 2022

Estructura tubular amb superfície entapissada. 277×45×60 cm

Igual que altres peces que formen part d'aquesta exposició, aquest divan és la materialització d'una actitud, d'una gestualitat física i anímica. En aquest cas, la peça remet de manera evident a la pràctica psicoanalítica, reduïda aquí al fet d'adoptar una disposició corporal que indiqui que abracem una certa vulnerabilitat, que hem abaixat la guàrdia, que podem parlar i que podem escoltar.

16.

Eco (la del divan), 2022

Estructura entapissada, cabell sintètic, Raspberry Pi, altaveu i micròfon. 28 Ø×111 cm

Eco és un cos que escolta, un cos que parla, un cos que «pensa». *Eco* només coneix i només pot fer servir les paraules que ha sentit prèviament, parant atenció a la manera com les escolta combinar-se. *Eco* assaja maneres de recombinar aquestes paraules, formes correctes, i per correctes entén aquelles que ha sentit prèviament, o que pot deduir estadísticament d'aquelles que ha sentit prèviament. *Eco* t'escolta i et respon. *Eco* de vegades diu coses incongruents o inconnexes. *Eco* de vegades diu coses amb sentit. *Eco*, per dir-ho així, opera en societat, funciona com un cos entre els cossos. Depèn del que els altres li vulguin dir per créixer i

articular enunciats cada cop més complexos i ajustats. *Eco* és una peça escultòrica de codi obert, i el codi es pot llegir en aquest enllaç: www.github.com/juliajmg/ECO.

Eco (la del divan) és el resultat de la col·laboració amb Julia Múgica, Lluís Nacenta i Iván Paz, i compta amb la intervenció de Huaqian Zhang.
Agraïments: galeria Dilalica, .BEEP { collection;} New Art Foundation

17.

Escala, 2022

Estructura metàl·lica i impressió digital. 200×305×31 cm
Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella

18.

La declaració arc de Sant Martí, 2022

Prisma Flint muntat sobre estructura tubular, mirall. 150×140×100 cm
Amb la col·laboració de Pep Vidal i Eduard Millat Cortes, Pol Rayo Sánchez, Ariadna Tohá Dalmau, Clàudia Platel Fanés, Guillermo Recuero Hinojosa, José Luis Reyes Calderón i altres membres del Laboratori d'Òptica de la UAB.

La declaració arc de Sant Martí és la materialització d'una expectativa, un càlcul fet per produir un efecte que, malgrat tot, continua essent improbable. Les «declaracions arc de Sant Martí» són trucs verbals que fan servir els mentalistes i els redactors d'horòscops, una tècnica que consisteix a dir una cosa i seguidament la cosa contrària, maximitzant la possibilitat de l'encert. Aquí, aquesta tècnica fraudulenta que, malgrat tot, funciona, s'ha interpretat de manera literal. Tot s'ha disposat per provocar un petit arc de Sant Martí a l'interior de Fabra i Coats, cada dia durant uns minuts,* dispersant la llum solar directa que pot arribar a entrar per la finestra en un feix vermell, taronja, groc, verd, cian, blau i violeta. Però el resultat dependrà del fet que les circumstàncies alguna vegada siguin favorables. Per tant, durant la major part de l'exposició, aquesta peça romandrà inactiva, en la seva forma potencial.

* Cada dia de sol des del 13 de setembre al 8 de gener de 2023. L'horari anirà variant al llarg de l'exposició (més informació al web).

Agraïments: Latitudes (Max Andrews i Mariana Cánepa Luna)

19.

Mà que subjecta l'arc de Sant Martí, 2022

Impressió digital muntada sobre suport metàl·lic. 100×140×70 cm

Amb la col·laboració d'Eugeni Nacenta i Adrià Sunyol Estadella

20.

La declaració arc de Sant Martí, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

21.

Conferència a la foscor, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

22.

Un viatge d'anada i tornada, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

23.

Passar a l'acte, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

24.

Debut, 2022

Impressió digital. 70×100 cm

Amb la col·laboració d'Adrià Sunyol Estadella i Alex Weecha

25.

Entrant a l'obra, 2018

Vídeo digital, monocanal, 16:9, color, so. 6 min

Veü de Mariana Cánepa Luna

Sons addicionals de nickcath, drewhalasz i kimchi-shreds (freesound.org)

Amb *Entrare nell'opera* (1971), de Giovanni Anselmo

Entrant a l'obra és el capítol inicial de *Shelter*, un assaig videogràfic en forma de correspondència realitzat entre 2015 i 2018, en què la construcció de refugis a la natura (precàries arquitectures que només servirien per sobreviure una nit en un entorn hostil o desconegut) serveix d'excusa per parlar sobre qüestions com la cardinalitat, la memòria o el temps.

Aquesta primera carta està dedicada al simple gest d'assenyalar quelcom per a algú altre, un gest que convoca l'atenció i amb el qual busquem constatar que compartim un món, que allò que percebem i experimentem existeix també per als altres. I, darrere d'aquest gest, arriba una invitació a entrar a la imatge, a fer-se visible també juntament amb allò que s'assenyala.

Escrit i dirigit per Lúa Coderch. Videografia i càmera: Adrià Sunyol Estadella. Edició: Adrià Sunyol Estadella i Lúa Coderch. Producció: Lluís Nacenta. Disseny de producció: Lúa Coderch. Assistent al disseny de producció: Daniel Ruiz-Giménez. Localització: Lluís Nacenta i Eugeni Nacenta. Càsting: Anna Ramos. Correcció de color: Chema Mumford. Edició de so: Lúa Coderch. Subtítols: Chema Mumford. Traduccions: Translated. Obra realitzada amb la Ayuda Fundación BBVA a la Creación en Videoarte 2015.

26.

Un sostre per l'amor, 2018

Vídeo digital, monocanal, 16:9, color, so. 2 min 45 s

Veü de Knut Aufermann

Sons addicionals de e330, dobroide i fonotecadecanarias (freesound.org)

Un sostre per l'amor és el penúltim capítol de *Shelter*, una carta dedicada a l'espai que construïm per a l'amor. Igual que als capítols precedents, veiem aquí el registre de la construcció d'un refugi, que en aquest cas és únicament un sostre, un sostre que és com un niu al revés. El treball de construcció d'aquesta simple coberta indica el gest d'assentament provisional en un lloc, un gest ambivalent que és alhora càndid i lúcid, de fragilitat i de fortalesa.

Escrit i dirigit per Lúa Coderch. Videografia i càmera: Adrià Sunyol Estadella. Edició: Adrià Sunyol Estadella i Lúa Coderch. Producció: Lluís Na-

centa. Disseny de producció: Lúa Coderch. Assistent al disseny de producció: Daniel Ruiz-Giménez. Localització: Lluís Nacenta i Eugeni Nacenta. Càsting: Anna Ramos. Correcció de color: Chema Mumford. Edició de so: Lúa Coderch. Subtítols: Chema Mumford. Traduccions: Translated. Obra realitzada amb la Ayuda Fundación BBVA a la Creación en Videoarte 2015.

27.

Tam ta tan tam, 2020

Àudio digital. 4 min 20 s

Escrit i editat per Lúa Coderch

Veü de Lúa Coderch

Quan arriba el fill et troba, et troba sense cançons. Així comença aquesta peça sonora, reconeixent una de les tantes mancances que es descobreixen tot d'una amb un nadó entre els braços. Remet al procés de rememoració, de reconstrucció fragment a fragment, de les cançons que hem oblidat, de les cançons que recordem quan les necessitem per oferir-les.

28.

Què veus?, 2022

Àudio digital. 1 min 50 s

Escrit i editat per Lúa Coderch

Veü de Lúa Coderch i Eugeni Nacenta

29.

Abans de tancar, 2020

Àudio digital. 4 min 38 s

Escrit i editat per Lúa Coderch

Veü de Lúa Coderch

Amb la forma d'una exploració sonora i textual, aquesta peça de veü recorre minuciosament els paisatges mentals i sensorials que es donen en el moment just abans de tancar una porta. Just abans de sortir i tancar.

Conferència a la foscor, 2016–2022
15 d'octubre, 20–21 h, lloc pendent de confirmació *

Aquesta és, en primer lloc, una conferència sense imatges. Encara que hi ha algunes imatges, és clar, però són imatges que cadascun dels oients haurà de formar amb els seus propis mitjans, imaginant. Estarem a les fosques, i, com que no hi veurem, serà un bon moment per recórrer, a través de petites històries explicades en veu baixa, algunes maneres possibles d'orientar-nos, per pensar sobre la memòria i els seus suports, per habitar el vincle que sorgeix de l'atenció compartida amb algú altre, coincidint en l'espai o en el temps.

Amb la col·laboració de Ricard Casas i Ignasi Ribas Canudas (Institut d'Estudis Espacials de Catalunya). Agraïments: Pilar Cortada

Un viatge d'anada i tornada, 2017–2022
22 d'octubre, 11.15–12 h, port de Barcelona, moll de Drassanes s/n *

Un viatge d'anada i tornada és una invitació a fer junts un breu recorregut en una *golondrina*, les antigues embarcacions recreatives del port de Barcelona. S'ofereix una estona al sol, si n'hi ha, i unes quantes narracions al llarg del camí que parlen d'un seguit de desplaçaments, amb l'element en comú que totes aquestes petites històries inclouen un moviment de retorn d'una mena o altra. A banda, potser hi ha una conversa tranquil·la, interrompuda per alguns silencis, el recorregut i la veu entrellaçats, mentre seguim amb la mirada alguna cosa. En tot cas, aquest viatge d'anada i tornada és un lapse de temps suspès entre dos moments, des que abandonem el moll fins que hi retornem, amb l'excusa de veure la ciutat d'una manera que no s'assembla a cap altra, com si l'abandonéssim, excepte que el nostre viatge, igual que el dels ocells migratoris, és un viatge d'anada i tornada.

Agraïments: Joana Hurtado Matheu

Passar a l'acte, 2014–2022
5 de novembre, 10–14 h, 2a planta Fabra i Coats *

El punt de partida d'aquesta escena és un rodet fotogràfic sense revelar que presumptament procedeix d'una missió espacial soviètica de mitjans dels anys vuitanta del segle xx. El vaig guanyar a una subhasta a Ebay l'octubre de 2013 i l'he conservat intacte fins al 2022. Potser les imatges que conté ja no es poden recuperar, o són menys valuoses que la seva existència potencial. O potser revelar el rodet ens proporcionarà un petit moment de meravella. Com si es tractés d'un judici, escoltarem alguns arguments en contra i d'altres a favor d'obrir-lo i descobrir el que conté. Davant del dilema de si revelar aquest rodet o no, la convocatòria és per prendre una decisió de manera col·lectiva. L'únic que puc assegurar és que, sigui quina sigui la decisió que prenguem, aquesta resolució es farà efectiva a l'acte.

Agraïments: Sonia Fernández Pan, Miquel Cabal Guarro,
Tatiana Kourochkina

Debut, 2016–2022
8 de gener de 2023, 12–14 h, entrada Fabra i Coats *

A l'altra banda del telèfon una veu diu: «Saps a quina velocitat volen els coloms missatgers?» La resposta, i ho sé perquè he fet abans una cerca ràpida, és que un animal adult, en condicions favorables, pot cobrir en un sol dia més de 800 km viatjant a una mitjana de 90 km/h. Aquests animals no són un colom de carrer qualsevol, em diu, els triem per la seva fortalesa física i per la seva resistència a la fatiga. Així ho tenia entès, sí.

Com que l'últim dia de l'exposició és també el primer dia del que ve a continuació, la invitació aquí és a estrenar el futur deixant anar un colom missatger, portador d'un missatge secret per a nosaltres que tal vegada coneixerem i tal vegada no, si l'ocell arriba al seu destí. Aquest acte inaugural serà l'excusa per reunir-nos a esperar conjuntament, i potser allargar una mica, o per sempre, la durada de l'exposició.

Amb el missatge d'Ann Cotten. Agraïments: Sabel Gavaldon

*

Places limitades
Inscripcions: activitats-centredart@bcn.cat

Horaris

De dimarts a dissabte, de 12 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 15 h

Visites comentades. Més informació a:
barcelona.cat/fabraicoats/centredart

Sant Adrià, 20
08030 Barcelona
932 566 155
centredart@bcn.cat
barcelona.cat/fabraicoats/centredart